Ч. 127. Львів, пятниця 28. липня 1922. Почтову належність оплачено гуртом. Рік I.

ГРОМАДСЬКИЙ ВІСТНИК

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в краю 1200 М
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 10 фр. фр., Італії 10 лірів, Швайцарії 5 фр. шв., Німеччині 100 марок, Чехословаччині 30 корон ч., Болгарії 60 левів, Румунії 50 лей, Австрії 3000 корон. Зміна адреси 80 марок польських.

ОГОЛОШЕННЯ:
Рядок дрібного друку або його місце в рубриці „Оголошення" 75 М., в „Надісланім", в „Оповістках" і некрольоґи 150 М. Між новинками і в редакційній части 200 М., на першій стороні 300 М. За дрібні оголошення 20 М від слова; товстим друком подвійно. В неділі і свята 50% дорозче.

Виходить о годині 7. рано.

Один прим. 50 Мкп.

РЕДАКЦІЯ, АДМІНІСТРАЦІЯ й ЕКСПЕДИЦІЯ: ЛЬВІВ, РИНОК ч. 10

В справі преси.

Політичні умовини на західноукраїнських землях важким тягарем звалюються і на українську пресу. Більш як 6-міліонове українське населення мусить обходитися всього - навсього одним щоденником. До тогож і той одинокий щоденник веде просто сухітниче життя, день - вдень борикаючися з всякими рафінованими докучливостями, котрі зі свого боку спричинюють поважні фінансові недобори.

Не тут місце вичисляти всі перепони й докучливости, що зморою ваготять над нами, а є вони найбільш ріжнородного характеру; нашим завданням поки-що звернути увагу нашого громадянства на чисто економічні умовини веґетації „Громадського Вістника".

Упадок польської валюти, що від двох місяців продовжується приспішеним темпом, з кожним днем збільшує дорожнечу. Ціни паперу й друку в останньому місяці пішли значно в гору. Вистане загально подати, що на основі обчислень минулого тижня рахунок друкарні за друк ґазети виносить місячно кругло пять міліонів марок пол., папір досягає висоти двох міл. мар., почта пів міліона, льокаль, світло опал і дрібні видатки пів міл. мар., шкоди через конфіскати і т. п. теж пів міл. марок, і вкінці персонал редакції, адміністрації й експедиції пів міл. марок. Разом видатки творять суму девять міл. марок. Як бачимо, позиція персоналу (16 осіб) є одною з найменших. Люде, що працюють при щоденнику, із запереченням примітивних життєвих вимог виявляють просто крайну посвяту для справи. Та мимо того прибутки не покривають всіх видатків. Навпаки, кождого місяця побільшуються недобори, загрожуючи істнуванню нашого орґану. Всі прибутки з передплати, розпродажі і оголошень дають суму кругло шість міл. марок пол. Місячний недобір виносить отже кругло три міліони марок пол.

Дотеперішні недобори в більшости покривав Львів, котрий також в допомозі і жертвах на инші цїли поносить непропорціонально великі тягарі. Край в допомозі своїй пресі проявляє значну дозу пасивности. Одначе львівська громада є безумовно перетяжена видатками. Край мусить взяти чинну і видатну участь в допомозі пресі. В противнім випадку — то мусимо з певною свідомістю ствердити — ми готові лишитися без пресового орґану. Воно справді виглядає на дивогляд, що понад 6-міліонове українське населення не може забезпечити істнування одинокого свого щоденника. З жалем і гірким почуттям приходиться констатувати і під цим оглядом нашу недозрілість, нерозвиненість.

Бажаючи хоч тимчасово зменшити недобір, мусимо з днем 1. серпня піднести місячну передплату на 1 500Мкп., а ціну поодинокого примірника на 60 Мкп. Мимо такого піднесення ціни, яке не йде в парі із зростом дорожнечі, ґазета все таки являється дуже дешевою. Коли перед війною місячна передплата української ґазети виносила 2·50 К., а поодиноке число 10 сот., то тепер, принявши тисячу Мкп. за одну корону (хоч в суті річи 1 К. рівнається 1.200 Мкп.)—місячна передплата виноситиме 1·50 К., а поодинокий примірник 6 сот.

Одначе й ця підвишка не виратує ситуації, яка силою факту буде погіршуватися з кождим місяцем. Важку фінансову ситуацію одинокого українського орґану може вратувати тільки акція усього свідомого громадянства. Вже сьогодня з цілим спокоєм мусимо сказати, що скоро на протязі найблизшого місяця наклад нашого орґану не осягне висоти десять тисяч примірників, то ми будемо приневолені зменшити обєм ґазети.

Годиться зазначити, що при добрій волі ми є в силі вдержати навіть три щоденники, а не то один. Прецінь в самій Галичині маємо біля двацять тисяч самостійної інтеліґенції, котра прецінь потребує ґазети. Коли приняти навіть, що четвертина тої інтеліґентської армії не належить до національного табору (соціялісти, москвофіли обох толків і індеферентні), то все таки остане пятнацять тисяч осіб, котрі мусять читати ґазету. З цього побіжного вигляду ми приходимо до сумного переконання, що дві третини нашої інтеліґенції в безмежній інерції і якімсь моральнім задубінню матеріяльно піддержує чужу, ворожу нам пресу. Кождого місяця біля десять міліонів видає українська інтеліґенція на зброю проти себе. А прецінь поза професійною інтеліґенцією є ще багато інтеліґентних селян і робітників, котрі теж потребують ґазети.

Сумні думки насуваються нам після того всього. Чи так повинно бути? Для прикладу згадаємо, що чеська інтеліґенція після арештовання Крамаржа в році 1914 і закриття австрійським правительством його органу „Народні Лісти" на протязі чотирьох літ правильно платила передплату на вдержання персоналу і забезпечення видавництва на будуче — мимо того, що ґазета не появлялася. Чи ми доросли до такого високого й глибокого почуття національного обовязку? Рішучо ні! Але як що ми не збудимо в собі такого обовязку, не викрешимо його з дна душі, то ми не гідні назви нації.

То безумовно мало від часу до часу зложити на пресовий фонд — дрібну лепту і думати, що обовязок сповнений. Жертви це тільки паліятива. Треба той обовязок засвідчувати день в день, треба поширити ґазету в широких масах, а перш усього перестерігати, щоби кождий український інтеліґент мав українську ґазету, щоби він не піддержував чужої преси.

Нехай же ця наша пересторога буде останньою. Тільки поширенням орґану забезпечимо його істнування.

Платіть партійний податок!!! Присилайте на адресу! „Краєвий Союз Кредитовий" у Львові, Ринок 10., вкл. кн. ч. 5.000. Жертводавці повище 500 мп. будуть оголошені поіменно!!

Українські справи.

Польська нафта і проблема Східної Галичини.

В ввязку зі статтею, поміщеною у французькім „Journal de Finances" про польську нафту і проблєму Сх. Галичини, де автор висловив побоювання, що самостійна галицька держава, якої домагаються Українці, стала би частиною большевицької Росії, голова галицько-української делеґації, д-р Степан Витвицький, помістив у цьомуж журналі з дня 14. ц. м. таке пояснення:

Перш усего українське населення Східної Галичини, як переважно селянське і виховане серед західноевропейської культури (Східна Галичина була частиною Австрії), з природи своєї противне большевизмови. З утворенням самостійної галицької держави було би в інтересі галицьких Українців — до часу привернення нормальних відносин на території давної Росії оставати поза межами її. З огляду на теперішне положення на европейськім Сході тільки в окремій галицькій державі може найуспішнійше розвиватися українська економічна і політична сила. Вкінци — істнування окремої галицької держави збереже той національний Піємонт, яким досі була Сх. Галичина для давної російської України на випадок зміни режиму в Росії і ворожого його курсу до українства.

Самостійна Галичина скріпить економічно і політично Польщу. Не маючи ніякого приводу до конфліктів з Польщею, а навпаки маючи багато інтересів спільних, Галичина дасть всякі ґарантії безпеченства Польщі і заключить з нею найбільш корисні економічні договори. Навпаки — полишення Сх. Галичини в якім небудь, хочби провізоричнім, звязку з Польщею було би розвязкою в хосен большевицької пропаґанди. Бо перевага, яку мала би в тім випадку завдяки своїй більшій силі Польща в Східній Галичині, вивінований хочби і найширшою автономією, загрожувала би екзистенції української раси в тім краю. Українське населення отже було би приневолене боротися за удержання свого життя всякими способами, якими своє життя обороняє всяка загрожена одиниця чи ґрупа. Найбільш ґрізним лихом для Українців Східної Галичини є польська кольонізація краю, що створює на межах большевицької Росії дуже небезпечну економічну і соціяльну крізу.

Галицька держава могла би теж віддати цінну прислугу Франції, яка має свої визначні економічні інтереси на Україні.

Присилайте склади на пресовий фонд на кн. ч. 30.000 в Союзі Кредитовім, Львів, — — — Ринок 10. — — —

Велика Україна.

Вісти з Одеси.

Життя в Одесі важке. Ціни ростуть з дня на день в застрашаючий спосіб. За помешкання, що коштувало в маю 200 тисяч сов. рублів, платилося в червні 8 міліонів. Людність обтяжена позичками. Заведено новий загальний „горожанський налог" — на основі якого кождий мущина має заплатити 3 міліони рублів, кожда жінка 2 міліони. Фунт мила коштує 1,200.000 рублів.

Водопроводи в місті функціонують неправильно. Кождого тижня оголошується т. зв. „водяний день", коли можна заосмотритися в воду. В инші дні тижня приходиться купувати воду по 200—300 тисяч за ведро Мимо цього люде мусять мати т. зв. „водяні паспорти", себто посвідки, що вони заплатили на місяць з гори за уживання води.

Кромі „водяних паспортів" кождий громадянин має мати такі паспорти: „голодний", що зложив місячний податок в користь голодуючих (2 фунти муки), „холєрний", що щеплений від холєри і тифу та „грамотности", що записаний в „грамчека" (надзвичайна комісія грамотности).

В місті цілковитий брак дрібних грошей („кашки") себто 5, 10-, 50 і 100-тисячних білєтів. Курсують тільки 5- і 10-міліонові банкноти. Більших банкнотів по 50 до 200 міліонів не приймають і їх не можна ніяк розміняти. (Ґ. П.).

Раковський про крізу в польськім кабінеті.

В розмові з представниками

української радянської преси про польську кабінетову крізу Раковський заявив, що рад. Україна не заінтересована в тім, хто буде стояти на чолі польського кабінету. Для нас важне тільки, щоби цей кабінет стремів до привернення добросусідських політичних і горожанських відносин між рад. Україною і Польщею. По думі Раковського кабінет Поніковского і Скірмунта загально кажучи, пішов шляхом навязання добрих взаємин.

(Рпр.)

Радянська Україна і Польща.

Варшавські часописи доносять, що радянський уряд вислав нову ноту до польського уряду. Вона писана в острім тоні і заявляє, що деякі польські державні органи „піддержують шпіонів і провокаторів петлюрівської організації“. В цій ноті радянський уряд м. и. твердить, що істнування протисовітських організацій небезпечнійше для держав, які позволяють на їх істнування на своїй територіі, чим для держави, проти якої вони звернені.

Радянські ноти до Румунії.

Уряд радянської України вислав дві незвичайно острі ноти до Румунії. Перша нота протестує проти задержання двох совітських летунів, що злетіли в Бесарабії. Друга нота протестує проти піддержки румунськими властями протибольшевицьких організацій Врангля і Петлюри, в чім обвиняються представники румунського генерального штабу.

При зміні адреси просимо не забувати подати і попередну свою адрес.

Конгрес українського студенства в Празі.

II.

Наради конгресу, від початку аж до кінця, велися під знаком навязання співпраці з тов. соціялістами. (Тут думаємо — коротко відповісти на статтю з крайними інсинуаціями і невірними відомостями про конгрес, поміщену дуже поспішно в ч. 15 „Землі і Волі“ з дня 16. VII. с. р. „власного кореспондента“ з Праги — а без ніякого порозуміння з Союзом соціяліст. молоді Сх. Галичини).

На 103 мандатів всіх делєгатів припадало на соціялістів ріжних напрямків, згуртованих в соціялістичний бльок, 9 мандатів — під наглядним впливом комуністів. Поза бльоком було 2 тов. соціял.-демократів з Варшави, а 1 с-дек з Праги, котрий — мимо того що входить в склад бльоку, не все брав участь в колєктивних виступах і енунціяціях цілого бльоку.

Вже з самого початку було наглядно видко, що тов. соціялісти не хочуть позитивно брати участи в конгресі. Се потверджувала відповідь на запрошення на конгрес тов. соціялістів з Берліна (що „шкода грошей на висилку делєгата, бо з цього і так нічого не буде“) дальше сфабрикований протест „лєгального“ радянського посольства в Празі в імени 60.000 (!!) українського комуністичного студентства проти конгресу в Празі, цілковита непідготовка до конгресу тов. соціялістів і вплив на них поза конгресом стоячого якогось чинника (що вони закидують національній молоді).

Вдобавок Союз соц. молоді Сх. Галичини, не маючи змоги з технічних причин вислати своїх делєгатів, передав свої мандати тов. соціялістам з Праги і Відня, які — будучи чотири роки відірвані від галицького грунту, виховані в еміграntській атмосфері, без всяких відомостей про працю і побажання тов. соц. Галичини, до того не визначаючися інтелєктуальними здібностями, не лиш що не могли їх як слід заступити, але й рішучо не могли відбивати настрою — галицького соц. студентства. Що більше! Дуже часто, зрештою може й несвідомо їх компромітували, а маючи — на жаль — майже половину мандатів цілого соціял. бльоку конгресу, своїми виступами (в чім в повні піддержувала їх пражська правиця) старалися перенести наслідки емігрантської атмосфери на галицьку територію, де соціялістичне і національне студентство в богатьох справах іде чи то разом, чи паралєльно поруч себе. На це кілька разів звертали увагу на конгресі галицькі делєгати, знаючи, що і вони не моглиб рішучо бути заступлені ніякою групою національного студентства на еміграції, а що зрештою виказав сам конгрес, коли то в деяких справах галицька делєгація мала проти себе одноцілий фронт пражської еміграції без ріжниці партійних (теоретичних і багатих у фрази) переконань.

Тов. соціялісти взяли участь в конгресі, щоб виявити перед світом свою добру волю, а передусім не брати цілої вини на себе за бойкот конгресу, тимбільше, що були свято переконані, що вже справа плятформи конгресу буде причиною їх виступу і дасть їм нагоду скинути вину з себе на національну молодь.

Більшість національної молоді все таки вірила, що співпраця з тов. соціялістами є можлива і вона наступить, бож під теперішню пору є багато справ, які вимагають спільного вирішення для добра загалу студентства без ріжниці їх суспільно-політичних переконань. До цього порозуміння перла в першій мірі галицька національна делєгація вже хочби тому, що бажала мати в своїй позитивній праці поперття цілого студентства без ріжниці переконань, а щоб це осягнути і втягнути до співпраці тов. соціялістів йшла на всякі можливі уступки, чим навіть зразила собі праві угруповання конгресу.

Вже дня 21. VI. ц. р. найбільш дразливу і грозячу розбиттям конгресу, мимо кількох передзіздових конференцій невирішену справу плятформи конгресу (на внесок гал. делєгації) розвязано в сей спосіб: До приїзду решти делєгатів ухвалюється слідуючу **тимчасову** плятформу конгресу: „У конгресі беруть участь студенти-Українці, зорганізовані у станових гуртах на зах. землях України і еміграції“. — По приїзді инших делєгацій ухвалено **2 плятформи** конгресу; перша, резолюція більшости (92 гол.) се: „Єдина, незалежна українська держава, забезпечуюча права трудових мас українського народу“; друга, резолюція меншости (9 гол.) це: „Самостійна українська радянська република“. (Твердження „власного кореспондента“ „Землі і Волі“, неначеб плятформа зізду була причиною першої сецесії соціял. делєгатів, є свідомо неправдиве. *)

В сей спосіб усунено найбільшу колоду і силою факту втягнено до праць в конгресі тов. соціялістів.

*) Такоюж свідомою неправдою є плянове поширювання за границею і через спеціяльно висланих людей в краю вісток про якийсь реферат тов. Я. Ч. з польонофільською і антирадянською концепцією, який на конгресі не мав зовсім місця.

Перед нарадами в Льондоні.

Кріза, яку під цю пору переживає Німеччина і Австрія, заставила Льойда Джорджа призадуматися поважно над положенням, що може викликати в Европі нові небажані наслідки. Льойд Джордж рішився допомогти Німеччині вийти з цього блудного колеса. В ту акцію старався він втягнути і Францію і в тій ціли велися від довшого часу переговори між Льондоном і Парижем. Одначе ці переговори не мали великого успіху. Поанкаре мав приїхати до Льондону щойно з початком жовтня. Тоді англійський уряд вислав рішучий запит до французької амбасади в Льондоні що до приїзду Поанкаре. На це наспіла відповідь, що Поанкаре готовий приїхати до Льондону вже 31. липня, так, що переговори моглиб зачатися вже 1. серпня.

Ця звістка викликала у французьких політичних колах деяке занепокоєння. Французька преса називає поїздку Поанкаре до Льондону англійським успіхом.

Цей несподіваний зворот Поанкаре називає французька преса успіхом англійської політики, яким були заскочені французькі політичні кола. Вони підчеркують, що французький премієр уступив під натиском Англії і в Льондоні відбудуться важні наради в справах: репарацій, східнього питання, Танжиру і допомогової акції в користь Австрії. Обговорення цьої останньої справи домагалася Англія, а на це відповів французький уряд, що на денний порядок можна взяти тільки справу репарацій, бо инші три проблєми ще незрілі до обговорення. Тепер Поанкаре змінив своє давнійше становище і уступив в користь Англії.

Припускають, що Поанкаре привезе до Льондону готовий плян в справі репарацій. На основі цього пляну Німеччина дістала би тільки 6-тижневу мораторію. Німеччина має одержати міжнародну позичку і сплатити репарації, які будуть зменшені. Франція рахується з кредитом для Німеччини у висоті 1 міліярда долярів, з якої то суми передбачує половину для себе на відбудову знищених областей. Других пів міліярда долярів мають бути ужиті на поправу німецьких фінансів і стабілізацію німецької марки. Надіються, що ця справа буде полагоджена ще перед кінцем літа.

Льондонський кореспондент „Temps-у“ доносить, що Льойд Джордж вишле правдоподібно відповідь на ноту Поанкаре в справі льондонської конференції і попросить французького премієра відкласти свій приїзд до Льондону на день 5. серпня. В Льондоні панує загальне переконання, що Поанкаре привезе готовий плян управильнення репараційних питань і міжкоаліційних зобовязань. По французькій стороні витворився мабуть деякий оптимізм, коли надіянося, що Англія відступить від своїх домагань в користь Франції і зречеться участи в німецьких виплатах.

Памятайте про пресовий фонд „Громадського Вістника“! — Жертви проситься слати до Кравевого Союза Кредитового у Львові (Ринок ч. 10.) на біжучий рахунок „Громадського Вістника“.

ГАНС ГАЙНЦ ЕВЕРС.

Казка про білого вовка.

(Виривок із повісти „Вампір“.)

—о—

(Докінчення.)

Інколи сірих зустрічав, як бігли за слідом. Тоді казав, що дичина, що слід лишила, є його. Нападав на сірих, зубами рвав, кусав, аж поки не тікали. А раз зустрів того старого, великого, найстарійшого вовка. Жовтий досвіток був, ще сонце не зійшло. Білий не брехав, ані не вив. В одну мить на сірого наскочив і задушив його на смерть.

А другі вовки-сіроманці крадьки втекли в хащі.

І загомонів увесь ліс. Оце, мовляв, білий вовк появився, той самий білий ...вовк. Знали про нього овечі отари і собаки, і вівчарі, і навіть ловці знали. А білий вовк ходив високо на гори. Гей, гей! Високо на гострі, пірвані скелі. Туди, де тільки птахи долітали, де карлуваті ялинки стогнали серед вихру. А потім на низи він сходив і на села. Далеко геть на доли заганявся, де люде густо жили. І з їхніх загород бувало виносив свою добичу.

Білим вовком він був. Був вовком, хоч із білою шерстю. І про це знав усякий у лісі.

На його голову наложено високу ціну, сотню лискучих червінців. Його ж біле футро ще більшу ціну мало для ловців, аніж червоне золото. Отож громадами цілими пішли ловці на лови на білого вовка. Добрі далековиди вони мали з собою й рушниці. А нагінка скрізь гомоніла по лісі. І бачили вони його — усі вони — нераз. Стріляли за ним і — не одна горяча куля шматувала тіло білого вовка бувало. Глибокі ями копали для його, гострі залізні пастки наставляли. Підкидали затроєне мясо на березі ріки, там, де він звичайно пив воду. Алеж білий вовк їв тільки свою добичу, цю, що сам уполював собі. А затроєне мясо лишав дурним лисицям і гайвороннью. Але раз попав ногою у пастку, що схована була під листям. Так довго рвав і рвав ногою білий вовк, поки шкура не лопнула на кости і ніби онуча зісунулася була з ноги. І так із залізної пастки витягнув ногу білий вовк, а вся вона була скровавлена і пошматована і поторощена. Неодну нічку пролежав білий вовк у хащах, вилизував рану, аж поки мясо не зрослося і свіжою шкурою не заросли рани і пятна.

І знову вломлювався в їхні загороди, ненаситний, ще дикійший, як був. Роздирав волів, розкушував їм шию. Пив тільки кров, а мясо покидав.

Багато було в лісі вовків. Дуже багато. Жовтих, і сірих і брунатних. Та що з того? Пастухи обгорожували свої отари колючим тином, а люті собаки їх пильнували. І як інколи все таки роздерта була яка вівця, то вони кляли і швидко знову забували. А ловці на вовків полювали, так само як на иншу дичину, — і вбивали їх. — Що ж у тому дивного? Вовче стерво, не більше. Але білого, білого вовка — того треба їм було за всяку ціну. Його ненавиділи вони, його хотіли мати, про його мріяли вони — мужики і пастухи і ловці — всі.

На зиму з гір вони зійшли на доли.

Дали одному баранови напитися трунку, котрий затроїв його кров, але не вбив його відразу, щоби він міг жити один, чи навіть більше днів. Добра це була отруя. А показати мала вона свою силу щойно на тій звірюці, котра нажреться баранячого мяса. Начіпили пастухи баранови великий дзвін на шию і в ліс погнали його. — Швидко голодні вовки позбігалися.

Але вбив барана білий вовк. Виссав з його кров, а червоне мясо другим покинув.

На другий день раненько оточили люде білого вовка. Великим півколом наставили пастки і викопали ями, від ріки повздовж узлісся. Так густо, а так скрито, що й куниця поміж ними не пробраласьби. І з долів прийшли вони, цілі сотні ловців з рушницями, пастухів із грубими дрючками, мужиків із довгими вилами й ціпами. І собак, багато собак прийшло — їх лай гомонів дзвінко посеред крику нагінки.

Добре чув оце білий вовк. Він знав, що все це готуєсь на нього, тільки на нього одного. На нього — бо білий він. Поскакав він лісом, побіг, пігнав поміж дубами, а там під гору повернув поміж ялини. А з гори, від голих скель, рванули собаки в низ, за ним-ж на-

забезпечуючи їм заступництво в президії, у всіх комісіях і підкомісіях конґресу. Се сталося одначе не по їх бажанню. Соціялісти, бачучи, що мимо волі загналися за далеко, старалися вийти з конґресу при першій ліпшій нагоді, яка рівночасно далаб їм можність звалення за се вини на національну молодь. Квестія вини стала для них справою прінципіяльною що зрештою виходило з їх офіціяльних заяв (29. VI по офіціяльнім відкриттю конґресу, при першій і другій сецесії) а вже зовсім не крилися з сим в півофіціяльних балачках (слова тов. Р. до Я. Ч.: „ми хочемо, щоб ви нас викинули, а не, щоб ми самі вийшли“). Потрерджувало се і ведення цілоденних теоретичних диспут, без всякої позитивної думки, підчеркування в численних промовах про неможливість якої небудь співпраці в національною молодю, вигребування з актів справ давновирішених і анульованням своїх власних рішень в деяких справах, роблення їх без причини справами прінціпіяльними (заява тов. Ч. в справі „Цедуса“) і т. п. Національна молодь в імя загального добра постійно робила уступки.

Врешті після двотижневих нарад наступила перша сецесія з причини резолюції чисто формального характеру: іменно ухвалено, що „Резолюції політичні є резолюціями конґресу, коли ухвалено їх більшістю голосів; обовязують лиш сі ґрупи, які за ними голосували; ґрупи, які заложили проти них „votum separatum“ можуть виставити резолюцію меншости“. Проти-резолюція тов. соціялістів, яка перепала, звучала: „Резолюції політичні не є обовязуючими, а є резолюціями конґресу тільки тоді, коли перейшли одноголосно; обовязують лиш сі ґрупи і т. д. (як вище)“.

Національна молодь, бажаючи при своїй добрій волі ратувати ситуацію, увійшла в переговори з виступившим соціяліст. бльоком*) і приняла ряд його домагань; між иншими принято резолюцію соціялістів, анулюючи вже ухвалену резолюцію більшости.

Правдиве облича і „щире бажання порозуміння“ виявили тов. соціялісти при виборі управи Професійного Союза — „Цесуса“. Мимо, що вони репрезентували 9% усього студентства, заступленого на конґресі, віддано їм 2 місця в управі, в тім одно в президії — значить 20 проц.; вони одначе зажадали 2 місця в президії**) (на 5 членів 2) значить 40 проц. Можливо, що в своїй манії компромісовости і на се булоб згодилося національне студентство, колиб не обставина, що чисельно більша від усього соц. студентства ґрупа студ. Надніпрянців еміґрантів в Польщі не малаб тоді ані одного представника (!) в президії. Се дало причину соц. бльокови стягнути вже апробовані і вирішені конґресом свої кандидатури, як рівнож заявити, що соціяліст. студентство не лиш, що не буде брати участи в управі „Цесуса“, але й не вступить в його члени.

Подібно поступили і в справі „Цедуса“; іменно заявили, що мимо рішення конґресу (проти якого не протестували), що „Цедус“ входить як автономний відділ в склад Профес. Союза — прийшли до переконання, що питання самостійности „Цедуса“ являється для них прінципіяльною справою, і в разі неанульовання даної ухвали конґресу, участи в „Цедусі“, а навіть в працях комісій не возьмуть. — Національна молодь, бажаючи не допустити до повного роздвоєння згодилася на вироблення статута самостійної допомогової централі; що більше вона згодилася, щоб головою її став комуніст і до президії увійшов ще 1 с. дем. (значить 50 проц. заступництва.)

Дня 6. липня с. р. о год. 10·45 вечір прийшло до другої і безповоротної сецесії соц. молоді, попередженої сецесією делеґатів Варшави, Берліна і Галичини (які одначе на просьбу президії вернулися). Іменно при другому голосуванню, всіх вже раз вирішених резолюцій, зажадали нагло тов. соціялісти, щоб резолюції в справі шкільництва на В. Україні були трактовані, як революції політичні, а не культурні. Сповнення цього бажання і ухвалення нещасливо склеєного внесення (властиво ходило їм о 2 резолюції в справі шкільництва на В. Україні, проти яких в комісії поставили противнесення) противилося би не лиш дотеперішнім ухвалам, але з формального боку взявши, булоб браком льоґіки. Щоб вийти із створеного положення, ухвалено внесення, що в оцінці резолюцій в справі шкільництва на В. Україні буде приноровлений до к о ж д о ї з о с і б н а такий критерій, який був принятий при всіх инших ухвалених політичних чи культурних резолюціях. Се не задовольнило тов. соціялістів, які, звалюючи вину на національну молодь, проголосили другу і безповоротну сецесію. Національне студентство ще раз виявило добру волю; знаючи, що причиною нещасливо зложеного внесення тов. соціялістів були 2 резолюції в справі шкільництва на В. Україні, змінило їх і ухвалило з сими поправками, які поставили в комісії тов. соціялісти В сей спосіб усунено причину другої сецесії.

Одначе поворот тов. соціялістів не наступив... Сим виявили вони своє „щире бажання до порозуміння“ і свою „чесність з собою“, яку проповідували і дали незломний доказ, що були знарядям закулісових політичних інтриґ, сеї чародійної руки, яка видала їм категоричний наказ завернути з сеї дороги, на яку вони „неостоpожно“ і без порозуміння з нею задалеко загналися. Одночасно дали вони доказ, що не доросли вони ще до соціяліст. студенства Чехословаччини, Німеччини, Франції і т. п., яке може співпрацювати з національним студентством в проф. союзах.

Так отже наступив розлам, одначе лиш частинний: тов. соціялісти, залишилися в „Цедусі“ і на економічнім полі будуть співпрацювати з національною молодю. Повстав отже одноцілий студентський фронт в справах „жолудкових“, — і українське студентство може похвалитися перед світом, що може мати між собою лише спільну... миску.

Бас-Аненко.

**) Після першої сецесії в часі 2 поо. засідань комісії зроблено в позитивній праці 2 рази стільки, що за 2 тижні „співпраці“ з тов. соц.

***) Тов. Р. заявив до тов. А.: „що ви нам даєте одно з місць, де треба гарувати!“

гінка й ловці. Добре їх бачив білий вовк, якраз як із ліса вийшов. Але й вони побачили його, білого вовка. Рушниці до ока підвелися, бахнули там і сям і понад засніженими полонинами понеслися кулі. Одна поцілила, тільки одна. Десь у шию з легка зачіпила і кровю закрасила футро білого вовка. А він назад повернувся і лісом у низ поскакав.

Вниз до ріки він гнав, як крізь сніг проломився у глибоку яму. На залізну пастку впав. А вона прикланцнула лівий бік білого вовка. Але він вирвався і тільки шмат шкури поміж зубами пастки покинув. Скочив у гору, на стіну ями і впав. Знову стрібував і ще раз. За кождим разом падав у низ і чорну, розмоклу землю за собою згортав. На решті передніми ногами зачіпив за край ями. Підвівся і вискочив. Хтось крикнув, хтось ціпом тяжко ударив. Щось заломилося в білому вовці, він це виразно чув. Але далі побіг.

Знову хтось стрілив і ще раз поцілило його, розторощило ногу у його. Але він штильгукав, ліз і повз почерез хащі все далі і далі. А потім упав десь, дишучи важко, і до половини запорпався у ямі з пожовклим листом. Болотом покритий він був увесь і кровю скроплений. Пошматований, постріляний, побитий. А в його тілі горіла отруя, вжиралася в його кишки — парила так, як людський вогонь парить.

І побачив двох людей, як із низу надійшли. Вони пристанули й поглянули на його.

„Ось там лежить один“, — засміявся пастух. „Він теж баранячого мяса нажерся. Стріляй!“

Але ловець сказав: „Ні! Це цілком звичайний вовк. Його потім дрючком прикінчиш сам. Ходи! Шкода часу! Онде там далі буде він сам, — цей білий!“

Тут вовк завив: „Стріляй! Стріляй! — Б о я я к р а з є б і л и й в о в к!“

Але ті два минули білого вовка. Пастух з дороги засміявся: „Здихай тут сам! Нужденна ти тварюко!“

А він довго дивився, дуже довго, за ними. Поки не щезли в дубовім лісі вони.

„Я білий вовк“, — застогнав він. — „Я — білий вовк“.

Переклав *В. К.*

Німеччина.

Становище баварського уряду в справі закону про „охорону республики“.

„Н. фр. Пр.“ доносить з Мінхену, що більшість баварського кабінету прилучилася до рішення баварської народньої партії. Уряд видав розпорядження, яке переймає вправді матеріяльне право загального закону про охорону республики, але виконання його переказує баварському судівництву і в цей спосіб виключає урядові чинники німецької держави і державний трибунал. Також державну, кримінальну поліцію, — котрої завданням є розтягнути свою діяльність без огляду на границі звязкових держав, — Баварія не визнала.

Становище Баварії причиною крізи в Німеччині?

Б. К. доносить з Берліна: Баварський уряд перед оголошенням свого розпорядку не зробив ніяких донесень німецькому урядови. Щойно 24. с. м. зявився представник Баварії у німецького канцлєра і предложив йому зміст розпорядження.

Цей крок баварського уряду викликав дуже небезпечну ситуацію. Називають його революційним і вважають причиною найтяжшої крізи, яку до тепер переживала Німеччина. Підносять, що німецький уряд стоїть на передодні дуже важних випадків.

Занепокоєння в Берліні.

З Берліна доносять, що 25. с. м. скликано там засідання парляменту, щоби нарадитись над ситуацією, яку викликало становище баварського уряду.

Невдоволення баварських соціялістів.

Пат доносить, що баварські соціялісти більшости ухвалили протест, який називає розпорядження баварського сойму виповідженням війни Німеччині і накликує соймову та парляментарну фракцію, краєву централю і окружних управителів до спільної маніфестації проти поступовання уряду.

Викриття націоналістичної орґанізації в Альтоні.

Президент поліції м. Альтони видав повідомлення, що тамошній поліції вдалося впасти на сліди тайної націоналістичної орґанізації. Арештовано до тепер дві особи. Акти відіслано до суду для охорони республики.

Кабінетна кріза в Італії.

Уступлення Орлянда.

З Риму доносять, що несподівані труднощі примусили Орлянда зречися місії утворення кабінету. Рішуча відмова демократів і пополярів, що до співпраці з правицею, осталась незміненою. Супроти такого становища більшости, Орляндо, не хотячи станути на чолі центрлівого кабінету, зрікся місії творення уряду. Тепер перейшла ініціятива в руки сторонництв більшости, які скинули Факту. Під теперішний мент переважує тенденція уряду, зложеного з представників лівиці і центра. Як кандидатів на премєрів подають: або одного з провідників сторонництва пополярів Меду, — на случай колиб пополярі рішилися утворити власний уряд, — або соціяліста реформіста Бономія о скільки пополярі, хотячи брати участь в кабінеті, не хотіли би однак поносити всеї відповідальности.

Голоси італійської преси.

Преса правиці обговорюючи упадок комбінації Орлянда, іронізує на тему будучої більшости в уряді, що буде складатися з масонів і клерикалів. „Джорнале д'Італія“ ворожить дуже коротке життя цему конґльомератови. Треба тут однак підчеркнути, що перший по загальних виборах уряд Бономі, опирався на цій якраз більшости демократів і пополярів (себто масонів і клерикалів).

Король супроти нової ситуації.

З Риму доносять: Орляндо і Ніколя вказали королеви на Бономія як особу найбільш відповідну для зложення уряду. Супроти нової ситуації зачав король на ново інформуватись про погляди сторонництв.

Авдєнції у короля.

Пат. доносить, що італійський король приняв на авдієнції президента сенату і нового кандидата на премієра, Бономі.

З польських справ.

Вотум недовіря для Пілсудского.

З Варшави доносять до польських часописів: Звьонзек людово-народови запропонував своїм трабантам внесення такого змісту:

„Сойм закликує десиґнованого Головною Комісією премієра п. Войтіха Корфантого, щоби він в друге звернувся до начальника польської держави за підписом номінаційних декретів для утвореного ним кабінету“.

На нарадах відбутих бльоком правих партій в справі того внесення заявив Клюб Праці Конституційної, що згідно зі своїм первісним становищем не буде голосувати за жадним з таких внесень, які моглиб викликати крізу на становищі начальника польської держави. Супроти того ЗЛН. разом з Хадеками і клюбом Дубановіча виступив з внесенням, в якому читаємо:

„Зваживши, що начальник держави Йосиф Пілсудскі непошануванням прав законодатного сойму легковаженням животних інтересів держави і поглибленням партійних противенств і непорозумінь наразив державу на безповоротні моральні

й матеріяльні втрати, що особливо в останніх місяцях викликав неконституційну крізу кабінету п. Поніковского а відтак проволікав тяжку для держави політичну, економічну і фінансову крізу, що десиґнованого соймовою Головною Комісією п. Корфантого помимо власного запевнення, що не буде йому перешкаджати в творенню уряду, відмовив підписання лісти п. Корфантого в супереч рішенням сойму, яких повинен бути сторожем і виконавцем, підписані посли вносять: Високий сойм зволить рішити: **Сойм відмовляє свого довіря начальникови держави Пілсудскому.**

Це внесення буде розглянуте на пленарному засіданню сойму в середу. Загально сподіються, що це внесення упаде.

Ще одна „автономія".

Т. зв. „малопольскі" посли польського сойму зголосили нагле внесення такого змісту:

„Національні відносини в „воєвудствах" східної Малопольщі дають закордонним чинникам, як не будь неслушно, привід займатися мнимими кривдами непольського, а в першу чергу українського населення. Високий сойм задумував уже давнійше занятися управильненням умов національного пожиття в тих „воєвудствах" в рамках перевбаченої конституцією „воєвудської" самоуправи. Одначе уряд не предложив до тепер проєктів дотичного закону, якнебудь не брак матеріялів розглянених особливо львівським, самоуправним виділом. Полишення цеї важної справи будучому соймови, повинно бути виключене, тому високий сойм зволить рішити:

„Взивається уряд, щоби безпроволочно, а на кождий випадок перед закінченням праць теперішнього сойму предложив проєкт закону про самоуправу, головно в „воєвудствах" з мішаним населенням".

Виборча ординація.

На вчерашньому засіданню польського сойму приступлено до продовжування третього читання виборчої ординації до польського сойму.

Справоздавець Гжендзєльскі зазначив, що конституційна комісія приходить з деякими змінами ординації вирішеної в другому читанню. Основною є зміна 9. статті, а саме число послів 432 поділено на дві групи, так, що 310 мандатів припадає на окружні лісти а 72 на державні. Відтак комісія рішила додати іще 6 мандатів так, що на округи припаде 368 мандатів а на державні лісти 72, разом 440 мандатів. Виборчих округів було перед тим 68. Тепер обнижено те число до 64 а саме в той спосіб, що у Східній Галичині і на „кресах" злучено деякі округи в один. Між иншим Варшава, яка мала 16 мандатів, матиме тепер 14, Львів замісць 5 матиме 3 і т. д. Богато инших округів матиме один мандат менче. Найважніща зміна відноситься до 90—95 статий.

Нова пропозиція комісії бере в основу обчислення державних ліст не число голосів, які впали на поодинокі лісти, але скількість мандатів, позисканих поодинокими уґрупуваннями.

Згідно зі змінами принятими для сойму, змінено також число сенаторів. Польський сенат має складатися з 110 членів, з яких 92 припаде на окружні лісти а 18 на державні.

Крім того комісія вирішила запропонувати речинець виборів до польського сойму на 29. жовтня а до сенату на 5 листопада.

По переведеній дискусії над поправками, приступлено до голосування.

Голосовано перш за все над поправкою до X. ст. дотично поділу окружних мандатів. Принято компромісову поправку пос. Вашкевіча, в якій на внесення ПСЛ, повіт Краків замінено на Тарнів. Відтак ухвалено 9. статтю в тому напрямі, що виборці з цілого простору польської держави вибирають 444 послів, з того 372 з окружних ліст а 72 з державних. Ст. XII. принято в попередній інтерпретації, а саме, що виборчий округ має обняти три тисячі мешканців при чому віддалення від місця голосування не має виносити більше як 6 км.

Дальше голосування відложено до чергового засідання.

Преса.

Кольонізація і асиміляція.

Польскі орган кресови" — „Курєр Станіславовскі" з 26. ц. м. зраджує у своїй вступній статті певне занепокоєння „польскім питанєм кресовем".

Статистичні дані польської урядової конскрипції, які виказують більше як третину непольського елементу в теперішних межах Польщі, не дають спати „кресовим" конкістадорам. Вони, правда, гніваються на своїх земляків з лівиці, які шукають виходу з ситуації в „спеціяльних автономічних концепціях", але не можна сказати, щоб вони почули себе в посіданню цілющого бальсаму на цю специфічну рану польського державного орґанізму.

„Нема сумніву — пишуть вони — що певні... спеціяльности нашого сходу мусять бути узгляднені, а особливо о скільки ходить о східну Малопольщу, де український елемент дійшов уже за далеко в своїй індивідуальній окремішности, щоби її тут не узгляднити".

Але цей момент не лякає нашого „кресовця" занадто. Певний % польського населення, яке „виявляє сильнійший розвоєвий гін, каже йому трактувати „Малопольщу", як „край з мішаним населенням і не препондерувати непольського населення польським".

Значить — є вигляди, що „розвоєвий гін польського елементу, під чим треба розуміти — кольонізацію, зробить своє і питання Східної Галичини, хоч не зараз, то згодом станеться неактуальним. Так бодай припускає передовиця „Курєра Station-"

Східна Галичина, на його думку, це одно, але зовсім щось инше, як „всходнє креси", під чим розуміє він Волинь, Полісся і Холмщину.

„Там, правда, польське населення представляється відносно слабше, як в Галичині, але за це розвоєві умови польськости є там ще більш корисні.

Бо прошу собі тільки уявити: „Волинські простори плодовитої землі слабо заселені, дають найдогіднійше поле для нашої кольонізації, а неочеркнене (!?) національне облича мешканців утворює цілий ряд можливостей".

Очевидно, ті „можливости" не йдуть і не можуть йти по лінії природних шляхів „розвоєвого гону" населення, яке почуває себе заодно так з братами Галичанами, як із нещасними жертвами большевицького насильства по той бік теперішнього кордону. Бо „ми не маємо супроти Росії ніяких заборчих плянів хочби тому, що не маємо ані сил, ані можности стравлення нових здобутків (цінне признання!). Національно творчі процеси на землях бувших царів, не байдужі для нас з огляду на розкладове ділання в російській імперії, не можуть числити на піддержку з нашого боку тому, що хочемо уникнути усього, що нас з Росією порізнило би, як і тому, що не можемо мати певности, чи і коли осягнуть ці процеси позитивні результати.

В обличчю того, що діється в Росії [illegible] національний [illegible] мусимо остати пасивною стороною, а український національно-творчий процес толерувати (о що за ласка!) тільки тому, що він є хоробою також і нашого державного організму.

Натомість на Поліщуків, Волиняків і Білорусинів можемо впливати в напрямі культурної асиміляції. Далекі (?) від асиміляторських насильств, мусимо виховати ці національно індіферентні елементи в державно- і культурно-польському дусі, щоби скувати їх з нашим народом в духову і культурну цілість".

„Те саме, з певними модифікаціями дасться сказати про малопольських Українців".

Як бачимо „кресового" примітивно-простолінійного передовика не можна запідозріти о слабий апетит.

Шліть жертви на будову памятника на могилі Леся Мартовича до Пов. Тов-а Кредитового „Віра" в Раві Руській.

Споза дротів.

Наші „кооперативи".

Щепюрно 23. VII. 1922.

На основі польської інструкції для інтернованих „союзників" в межах таборів можуть функціонувати крамниці самих інтернованих. В цілому ряді таборів, з самого початку інтернації заснувалися справжньо-кооперативні крамниці. Деякі з них потрівали по півроку. Потім — усі загинули. Останнім упав взірцевий кооператив „Запорожець", у липні місяці, 1921. року, у Вадовицях. Кажу взірцевий тому, що в ньому найкраще дотримано засади справжньої кооперації. Головним організатором і душею „Запорожця" був старий кооперативний діяч п. Слінанський, — людина діла й ідеї. Сполучення дуже рідке в нашому еміґрантському загалі...

Які причини занепаду нашої таборової кооперації? Перша і головна — це відсутність засобів у командирів частин на ріжні дрібні біжучі витрати в своїх частинах. Щоби здобути тії засоби, більшість начал. запровадила в своїх частинах: а) дівізійні та полкові крамниці і б) теж кооперативи, але в лапках. „Кооперативи" ці — тіж самі крамниці, що зазначені в пункті а) лише з тією ріжницею, що тоді як в крамницях повновладними володарями є начальники відносних частин, то в „кооперативах" (в лапках) господарюють певні компанії своїх людей. При чому й у цих стислих компаніях також головну ролю відограють командіри частин.

Успіх або неуспіх таких крамниць і „кооперативів" залежить виключно від добросовісности тих людей, що провадять продаж і закупку краму. Якогось громадського контролю, координації праці, гуртової купівлі краму і т. и. — нічого цього тут немає.

Кожна крамниця й „кооператив" купує й продає, як Бог на душу покладе, або, як начальство накаже. Часто-густо деякий крам тут коштує дорожше ніж в городі. І ніколи не буває дешевше. Між тим, всі ці „кооперативи" і крамниці користуються безплатними помешканнями, не платять жадних податків, отримують майже безплатно обслугу і т. и. Не дивлячись на відсутність якоїсь впорядкованої системи гуртових закупок потрібного краму, на повну анархію й спекуляцію, що панує при купівлі того краму сучасними нашими крамарями й „кооператорами" — не дивлячись на це все, одначе й перші й другі заробляють грубі гроші! Мають поважні бариші. Але... куди йдуть оті бариші? Не на старшинство і не на козацтво. Це безперечний факт!

Багато душ з посеред того й другого хорує на сухоти. Декілька сот. Докладнійше про цих сухітників напишу в близших числах Вашого шановного часопису. Зараз же мушу лише констатувати факт, що ані крамничні, ані „кооперативні" бариші на поратунок сухітників не йдуть.

В початку цього допису я зазначив, що ця комерція дає змогу покривати біжучі витрати частин. В дійсности так воно й є. Але це тільки в тих частинах, де командіри та люде тії, що провадять справи крамниць і „кооперативів" не затратили почуття громадської етики й моралі. Там же, де таких людей бракує — там на потреби частин іде мінімум прибутків. Максімум же прилипає до рук ріжних своїх і чужих спекулянтів.

Не буду робити жадних висновків, — вони самі навязуються.

Приходиться тільки дивуватися тій прострації нашого громадського змислу, що не дає змоги нашим керманичам усунути цеє зло. Примушає їх толерувати його.

Й у цьому головне нещастя.

Гнат Панченко.

Дописи з краю.

Турчанщина.

За польську мову.

Новий турчанський староста Франковский приказав повітовому виділови засуспендувати ведучого тимчасом громадську писарку в Тарнаві вижній о. В. Венгриновича. В тій цїли приїхав дня 24. ц. м. до него урядник повітового виділу з указом, де, між иншим, сказано:

Ze względu na to, że pisarz gminny ks. Węgrzynowicz wedle własnego pisemnego oświadczenia nie umie zupełnie — pomimo ukończenia gimnazyum i uniwersytetu polskiego języka, który jest językiem urzędowym w Państwie polskim — nakazuje się Zwierzchności gminnej pisarza tego bezwarunkowo natychmiast usunąć i przyjąć innego odpowiedniejszego w jego miejsce. Celem dopilnowania ściśłego wykonania niniejszego polecenia, jakoteż przeprowadzenia ścisłej lustracyi majątku gminnego za cały czas urzędowania pisarza gminnego ks. Węgrzynowicza, delegujemy na koszt gminy urzędnika naszego Wp. Michała Matiaka, któremu też należy udzielić wszelkie akta, jakoteż żądane informacye. — Prezes Stwołkowicki.

Таке саме письмо дістала громада Тарнава нижна, де писарем установлено Поляка. В Тарнаві вижній громада випросила собі, щоб писаря їй не накидали, і ухвалила тимчасом віддати писарку емеритовану залізничкови.

Для пояснення справи додаю, що о. Венгринович не хоче писати до властей чи яко парох, чи яко писар по польськи очевидно з засади і доказував, що це не є конечне, коли він ані в гімназії, ані на університеті не вчився польської мови цілком і коли був в публичній службі 31 літ, ніхто від нього не жадав знання тої мови в письмі. Аж доперва як став хвилево писарем в турчанськім повіті, цю справу поставили на остро і засуспендували „писаря".

Поінформований.

Мельница пов. Борщів.

Попис воєнних сиріт.

Дня 11. м. м. завитало до нас 30 воєнних сиріток і дали попис перед ширшим українським громадянством. О 7. год. вечером піднеслась заслона і зібраним представився мальовничий, до сліз зво

рушуючий вид. Пятнайцять маленьких соколиків в сокільських шапочках, біленьких сорочечках з червоними кокардками, крайками підпрезаних і пятнайцять дівчаток в українських строях, всі в рівненьких рядах. Виступає наперед один бадорий хлопчик-сирітка і виголошує вступне слово: „Не на шовкових пелюшках...", а всі хором заспівали: „Батько Тарас..." Виступає знову маленька Україночка і деклямує: „Наша славна Украіна", відтак всі хором: „Ой у лузі червона калина похилилася..." Коли дійшли до слів: „а ми нашу славну Україну розвеселимо", то в неоднім оці закрутилась слеза, що тота дрібота сама сумна, а так неначе присягає, що нашу славну Україну розвеселить. А ми старші стратимо віру і надію на кращу будучність? — Ніколи: — відповідає нам внутрішний голос. — Коли маленький, соколик твердим, піднесеним голосом задеклямував: „Було колись, в Україні ревіли гармати..." серце защеміло, мороз пішов по цілім тілі через гадку промайнула недавна щойно пережита минувшість. Але нараз знижається голос маленького і він сумно мов крізь сльози говорить: „минулося, осталися могили на полі". Так, так осталися могили і то їх рідних батьків.

Найкраще деклямувала маленька чотиролітна сирітка, на сцені ледво її видно, якби з під землі добувався дрібненький голосок дитинки, що ледво научилась говорити: „Уцітеся брати мої, цитайте, думайте і цузому научайтесь, свого не цурайтесь, бо хто матір забуває, того Бог карає"...

Багато ще точок виконали дуже гарно, як: „Садок вишневий коло хати" хор, „Розрита могила" декл., „Бють пороги" декл., „Ой чумаче, чумаче" хор, вправи дівчаток з синьожовтими лентами при співі „Взяв-би я бандуру" і „Украінка я маленька", „Ой Дністре, мій Дністре" хор, „Мені тринайцятий минав" декл., Катехизм Української дитини, діяльог двох хлопчиків: „Скази мені дитино, хто ти? „Я Українець дусою і тілом" — різко відповідає другий і т. д. Відтак слідували чудові вправи хлопчиків при співі: „Батько Тарас", „Ой там на горі січ іде" і „Болить мене головонька". На кінци відіграли сценічний образок в двох відслонах „Тарас дитина", опертий на діточих пригодах молодого Кобзаря.

Піднесені на дусі, з сильною вірою на кращу будучність розійшлися численно зібрані, виносячи в груди щиру вдячність для тих, що так радо і безінтересовно занялися тими забутими від всіх цвіточками нашого народу. Найбільша вдяка нашому Преосвященному Григорію Хомищину, бо нема послання, нема Епарх. Вістника, нема одної нагоди, де би наш Владика не взивав священство і вірних до несення помочи тим бідним сиріткам. На більші парохії по місточках подав умови закладання захистів для сиріт.

Одним з таких захистів є наш в Борщеві, де о. сов. Йосиф Малицький з пожертвованням, при помочи трьох сестер Служебниць працює над релігійним і чисто народним вихованням 36 сиріток. Велику, неоціненну услугу і свій безкористний труд жертвують п. суддя Смаль і його всіми люблена жена. Під їх проводом і загостили в наш куток сирітки. Самим уладженням попису занялися о. Семен Гребенюк, пп. Яків Іскович і Олекса Касіян в порозумінню з о. Капустинським (що стратив ноги на Домбю), немічним на тілі, але сильним духом, за що належиться їм і всім жертводавцям добровільних датків в грошах і натурі, щиро українське Спаси-біг.

Гр.

Щирeччина.

Організаційний рух.

Загальні збори членів читальн „Просвіта" в Дмитрю відбулися в дни 23. квітня ц. р. Вписал ся 26 нових членів. Вкладка 300 мп. річно. Вибрано н вий виділ, в якого склад увійшли: пп. Амброзь Мицько, Василь Яремко, Іван Яремко, Михайло Мицько, Михайло Гавриш, Дмитро Федак і Стефан Федак.

Рішено скликати загальні збори місцевої кооперативи, щоб відновити передвоєнну діяльність. Як делегати філії „Просвіти" в Щирци явилися на зборах пп. В. Могильницький і Ст. Книш.

Перші основательні загальні збори кооперативи в Пісках відбулися під проводом п. В. Могильницького зі Щирця в дни 18. квітня ц. р. Рішено безпроволочно по зареєстрованню розп чати діяльність торговельну. Значна скількість членів і висота заявлених та дійсно вплачених уділів дає запоруку гарного розвою особливо, коли виділ місцевої читальні віддав кооперативі в розпорядимість свій великий будинок. До управи вибрані: пп. Гринько Кузь, Іван Бараняк, Василь Кунець як члени, Михайло Максимович і Михайло Левандович як заступники.

Скликані з весною загальні збори членів кооперативи в Сердици не могли бути переведені, тому що в селі появився функціонар поліції, а це поділало дуже некористно на учасників. Хотяй віднісся до зібраних вельми вічливо і запевняв, що сейчас село опускає, то предсідник надзірної ради п. В. Могильницький зі Щирця уважав за відповідне відложити збори на час спокійніший.

Особливо в Сердици, де через середину села ішла боєва лінія протягом кількох місяців в році 1919 і де вже перед війною по економічних зборах тягано пів села трикратно по судах, належало бути осторожним.

РІЖНІ ВІСТИ.

Закінчення засідань Ради Союзу Народів.

Рада Союзу Народів закінчила на днях свої засідання, при чому затверджено остаточно мандати над Палестиною і Сирією.

Ірляндське повстання.

„Менчестер Гард" сподіється, що повстанці будуть ставити опір, щойно тоді, коли дійдуть до Мальоу у віддалі 20 англ. миль на північ від Корку. „Дейлі Нюс" пишуть, що повстанці походять переважно з провінції Кери і Корк, та що багато з них залишає ряди і вертає до своїх осель. В цілій полудневій Ірляндії зростає нехіть до повстанців.

Успіхи правильних військ.

Весь відтинок, що простягається між Лимерик-Уотер Форд на просторі 70 миль, находиться тепер в руках ірляндських військ, що посуваються все вперед, не стрічаючи ніде опору з боку повстанців.

Німеччина виплатила Англії 956,662.000 м. н. в золоті.

Англійський міністр фінансів сер Роберт Горн заявив в палаті громад, що ціла сума яку Німеччина виплатила Англії від часу версайльського договору виносить 958,662.000 нім. марок в золоті, що рівняється знов 50,354.000 фунтів штерл. Витрати на удержання англійської окупаційної армії в Надренії виносили якраз стільки, скільки Англія одержала від Німеччини.

Зріст німецької фльоти.

„Телегр. Комп. Рей. Льойд" подає статистику теперішньої торговельної німецької фльоти, яка протягом останнього року сильно зросла. Перед роком обіймала німецька торговельна фльота 652 тон, підчас коли тепер доходить до 1,783.000 тон, себто о оден міліон 131 тисяч більше. Зріст цей наступив частинно через будову нових кораблів, частинно знов через викуплення кораблів, що їх передано чужим державам.

Англія перервала продукцію трійливих ґазів.

Льойд Джордж заявив в палаті громад, що Англія перервала продукцію трійливих ґазів для цілей військових. Від часу завішення оружія виробляються трійливі ґази тільки для научних дослідів.

За накликування до страйку.

Аґ. Райтера доносить з Мельборн, що австралійський робітничий союз в Сіднею засуджено на гривну у висоті 300 фунтів штерл. за видання відозви, що накликувала до страйку.

Пресова конференція в Празі.

Ческа пресова аґ. доносить: В Празі відбулася конференція пресових експертів держав малої Антанти. Скликано її на підставі договору заключеного підчас ґенуенської конференції. На конференції виголошено реферати про теперішню інформаційну службу, про технічну сторону рецензійної служби, про організацію взаємин між пресовими аґенціями, про сконсолідовання інформаційної служби на зовні та про спільну акцію проти ворожої пропаганди.

Поширення конвенції між Чехословаччиною і Югославією.

„Н. фр. Пр." доносить з Білгороду: В югославянських парляментарних кругах надіються, що з кінцем серпня стрінуться в Марієнбаді Масарик і Бенеш з Пасічом і Нінчічом. Метою стрічі буде дальше поширення конвенції між Чехословаччиною і Югославією.

Допущення німецьких кораблів до англійських портів.

Президент англійського уряду торговлі Бальдвін, потвердив вістку, що до Шугамптн мають прибути німецькі кораблі, щоби взяти на палубу пасажирів і ладунок. Ця заява звертає тому увагу, що істнують ще деякі обмеження, що до допущення німецьких кораблів до англійських портів.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Німецький кабінет.

Берлін. (ПАТ.) Вольф. Державний кабінет зібрався нині о год. 11·30 на засідання в баварській справі.

Берлін. (ПАТ.) Надзірна комісія радила нині над справою становища Баварії супроти закона про охорону републики.

Берлін. (ПАТ. Кабінет радив нині під проводом канцлера від 11·30 до 2 год. Вечером має запасти рішення чи порішення конфлікту з Баварією слід передати надзвичайному трибуналови оборони републики, чи скликати парлямент.

Міжнар. конґрес мира.

Льондон. (ПАТ.) Радіо. Вчера отворено міжнародній конґрес мира. Бере в ньому участь 22 народи, заступлені 500 делеґатами. Король привитав конґрес відручним письмом, в котрому висловлює бажання, щоби змагання конґресу були успішні.

Льондон. (ПАТ. Отвираючи міжнар. конґрес мира англійський мін. просвіти Фішер заявив, що в інтересі світового мира є, щоби не було ані побідників, ані побіджених. Дальше висловив бажання. що би Німеччину ще цього року принято до Союза Народів. Предс. конґресу вибрано Бельґійця Ляфонтена.

Заява Літвінова.

Айльвезе (ПА) Літвінов заявив представникам загр. преси в в Берліні, що Росія волить радше відложити справу відбудови на 50 літ, як прийняти услівя Франції, подані нею в Газі.

Упадок місії Бономія.

Рим. (ПАТ.) Місія Бономія у творення кабінету не вдалася тому, що одна з чотирох демократичних ґруп, на котрих опиралася комбінація цього нового кабінету, а саме соц. демократія, відказалася в останній хвилі поперти Бономія.

Рим. (ПАТ.) Джолітті заявляє в „Трібуні", що слід як найскорше полагодити крізу, щоби не допустити до якнайбільшої крізи, яка грозить Італії, цебто фінансової, з котрої, коли не найдеться виходу, Італія стане на шляху до банкротства.

Вбивство б. турецького команданта.

Льондон. (ПАТ.) Райтер. „Таймс" доносить з Царгорода: Італійський конзулят у Тифлісі звідомляє, що б. команданта турецьких сил в Палєстині Ахмеда Джемаля вбито в Тифлісі 21. ц. м. разом з двома адютантами.

Берлін. (ПАТ.) Вольф доносить з Тифліса, що вбийниками Ахмеда Джемаля Паші є вірменські терористи,

Льондонська конференція.

Париж. (ПАТ.) „Шікаґо Тр." доносить, що англійське і французьке правительство звернулося до Бельґії, Італії і Голяндії з предложенням вислання представників на льондонську конференцію.

Німецький амбасадор в Москві.

Відень. (ПАТ.) „Н. Фр. Пр." доносить з Берліна: Як зачувати, гр. Брокдорф Ранцав має бути іменований амбасадором в Москві.

В справі Української Господарської Академії.

Відозва до Українського Громадянства.

Український Громадський Комітет в Чехословаччині, піклуючись за поліпшення культурного добробуту розкиданої лихоліттям по всій Европі української молодіжи і трудової інтеліґенції, заснував Українську Господарську Академію в Подєбрадах (біля Праги), як вищу школу, в котрій бажаючі серіозно вчитися могли би одержати повну науку в господарських і технічних дисциплінах, а українські професори підготовляли би учених специялістів-агрономів, лісоводів, технольоґів, меліораторів, землемірів, економістів, статистиків і кооператорів.

Потреба таких людей для господарства і піднесення культури українського народу величезна. Біля 80 осіб професорсько-лекторського персоналу запропонувало свою працю для академії, але через брак засобів покищо фактично працює 30 осіб — в двоє менче того числа, що мінімально потрібне. Протягом двох тижнів більш 600 осіб подало прохання про прийняття їх в студенти академії, але принято тільки 220, хоч вони моглиб бути приняті майже всі, колиб академія мала кошти на підмогу їм.

Український Громадський Комітет має забезпечення тільки для 220 студентів та ще мусить дбати про учеників на середніх (матуральних) курсах, не кажучи вже про иншу культурну освітну допомогу, яку У. Г. К. подає для великого числа української еміграції в Чехословаччині.

Недостача матеріяльних засобів гальмує велику справу творення

культурних сил України. Хто усвідомлює величезну вагу культурного огнища, що єдине покищо освітлює темну ніч українського лихоліття, той прийде активно на допомогу.

Український Громадський Комітет і ректорат академії звертається до всього українського громадянства з проханням збирання жертв на громадський фонд Української Громадської Академії, з якого будуть призначатись стипендії для студентів академії та учеників підготовчих матуральних курсів. Громадяне і інституції можуть призначати стипендії свого імени і рекомендувати кандидатів для уділення цих стипендій. Сума потрібних коштів на одну стипендію що найменше 500—600 кор. чеських що місяця.

Крім того потрібні кошти на збільшення професорсько-лекторського персоналу, наукових стипендіятів, придбання всякого приладдя для науки (бібліотеки, моделі, колекції, інструменти то що).

При складанні жертв треба зазначити мету, на яку мусить бути призначена сума: 1) на студентів, 2) на матурантів, 3) на потреби академії.

Жертви надсилати: Український Громадський Комітет, Прага III. (Шежікова 4/3) або на канцелярію Академії Українська Господарська Академія в Подєбрадах на Чехословаччині.

Імена жертводавців, пожертвовані кошти і точний звіт про видатки з громадського фонду Академії публікуватимуться в усіх українських часописах.

Українське громадянство в імя відбудови нашої поневоленої Батьківщини кличемо до виконання свого обовязку.

Голова Українського Громадського Комітету *М. Шапочал.* Члени Управи УГК. *д-р Б. Матюшенко, Н. Григоріїв.* Секретар УГГ. *Грицай.* Ректор Української Господарської Академії *Проф. І. Шовгенів.* Проректор УГА. *Проф. Б. Іваницький.* Секретар УГА. *Проф. І. Шереметинський.*

Церковні справи.

За знесення целібату.

Як пише римська „Епока“, гурток кардиналів, епископів і священиків вислав до папи меморіял, в якім домагається знесення безженства для латинського клиру.

В цім меморіялі, м. и., сказано: Чистоту життя, цю найвищу ціль церкви, можна осягнути виключно через свобідний розвиток людської природи, а не через її звязання та створення прав, просто противних природі“.

Дальше сказано в меморіялі, що духовенство бореться проти цього, гіршого від смерти стану і просить папу, щоби допоміг йому в боротьбі за знесення „страшного“ целібату.

Як відомо, боротьба за знесення целібату в латинській церкві ведется не від нині. Супроти цього останнього виступу кардиналів незрозумілим видаються змагання деяких наших духовних чинників в справі заведення загального примусового целібату і в греко-українській церкві.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Останнє число (126) Г. В. сконфісковано за частину дописі „З Липиці долішної“, за одно слово в новинці про „Мобілізацію Українців“, одно речення з „Преси“ і за статтю „Конґрес студенства в Празі“.

— **Львівська Митрополича Консисторія** подає отсим до відома, що в суботу, 29 липня с. р. припадає 56-літна річниця уродин Високо преосвященого Митрополита Андрея гр. Шептицького. З сеї нагоди відправиться того дня в архикатедральній церкві св. Юра у Львові о год. 9. рано торжественна співана Служба Божа в наміренню Митрополита, в якій без сумніву візьме участь вся українська львівська громада. Такі самі богослуження зволить Всч. Духовенство устроїти не тільки в львівській архиепархії, але й в цілім краю.

— **З Буковини.** Представники адвокатської палати на Буковині старалися, щоби уряд відмінив декрет, силою якого всі процеси і судові розправи мають відбуватись по румунськи. Делеґат Буковини поставив проєкт, щоби урядовою мовою в судах південної Буковини була мова румунська, а північної німецька. (Рпр.)

— **Холера в Бесарабії.** З Аккерману доносять, що в Бесарабії заномовано 2 випадки азійської холери. (Рпр.)

— **Візита „бузька“ на літаку.** З Неаполю виїхала на вакації до полудневої Італії пані Бравер. Одного дня почула вона перші симптоми, що заповідали візиту „бузька“. Налякана пані Бравер, яка мала свій аероплян, казала себе завезти до Неаполю. Але бистрокрилий „бузько“ здогонив її і пані Бравер породила сина таки в літаку на висоті 6.000 м. над Середземним морем. Керманич літака доїхавши до найблищого міста віддав свою паню враз із сином до готелю. Це є перший в історії летуньства випадок народин на літаку. Пані Бравер дістала літак від свойого мужа на вічну память візити „бузька“ у воздушних сферах.

— **Судейські іспити.** На днях у львівському апеляційному суді зложили судейський іспит такі Українці: Н. Вшолек з Сянока, І. Славута з Тернополя, Ж. Кашовський з Решитилович, О. Лисевич з Коломиї, І. Цапяк із Станиславова, І. Довгий і О. Капустинський з Чорткова.

— **Фальшиві гроші в Польщі.** В Польщі появилися фальшиві 5000 маркові банкноти, які ріжняться від правдивих деякими відтінями красок і недбалим виконанням написів, чисел і портрету Косцюшка. Появилися також фальшиві банкноти 1000 і 500 маркові.

— **Буря в Канаді.** Недавно у провінції Манітоба в Канаді панувала страшна буря, яка знищила десятки будинків в м. Вінніпеґу. Було богато осіб убитих і ранених. Буря перекидала будинками з одного місця на друге, ламила дерева, зірвала кілька мостів, зруйнувала церкви. На полях град знищив усі засіви.

— **З австрійського конзуляту у Львові.** Австрійський конзуль у Львові д-р Вурціян дістав 5-тижневу відпустку, підчас якої його буде заступати секретар Райнберґер.

— **Ярослав Рибак, поручник У. Г. А.** промувався на доктора всіх наук лікарських дня 15. липня 1922 р. на Карловім університеті в Празі.

164 1—1

— **Напад на потяг.** На лінії Львів-Краків невідомі опришки напали на товарний потяг і ограбили дві скрині товарів, після чого повтікали. Поліції не удалося однак відшукати злодіїв.

— **Ще раз Ставчани і Полянка.** В справі ексцесів і арештувань в Ставчанах і Полянці дістали ми ще такі інформації: Одного дня прийшов відділ жандармерії у село і почав між „гайдамаками“ шукати зброї. Жандарми виганяли людей з хат били немилосерно і робили ревізії. В Ставчанах так били селян, що крики і плачі було чути до сусідних сіл. Селянин Павло Кутельмах гнав коні в поле По дорозі стрінули його жандарми, зажадали зброї і дуже побили. Так само М. Капарника, який ішов в поле косити, дуже побили. Всі арештовані парубки вернули з Пустомит окривавлені та опухлі. Війта, який став в обороні битих, побито також. Найцікавійше те, що досі ніхто із селян не знає за що їх арештовано. та за яку провину побито. Мабуть тільки за те, що вони Українці. А польська преса трубить, що в тих селах панує бандитизм.

— **Великі крадіжи.** При вул. Хоронщизни ч. 18. у Львові, в домі д-ра Гроєцкого викрали злодії ґардеробу вартости 100.000 мп. — При вул. Кльоновича у п. Дітнера забрано біжутерію вартости 30 міліонів.

Подяка.

Від секретаріяту „Гуртка Діячів українського мистецтва“ одержуємо таке письмо з просьбою о поміщення:

Мистецтво сіль—культури Нації. Племя, яке цього не розуміє — засуджене на смерть. Ці загальновідомі максими доводиться нам в першу чергу приноровлювати до себе. Неподавно закрита „Українська Мистецька Виставка“ була одним з пробних іспитів не тільки художніх сил Нації, але й культурного рівеня самого громадянства.

На иншому місці мали ми уже нагоду зазначити, що помимо виїмково неприятливих умор, „іспит“ цей випав для обох сторін блискуче. Тут почуваємо себе до милого обовязку публично подякувати тим українським Інституціям, яких матеріяльна допомога уможливила „Гурткови“ реалізацію Виставки. А саме: „Краєвому Союзови Кредитовому“ за пожертву в висоті 145.000 мп., Парцеляційному Товариству „Земля“ за квоту 130.000 мп., Тов. „Народня Гостинниця“ за допомогу в 25.000 мп., Спілці „Відбудова“ за 20 000 мп. та „Народній Торговлі“ за 10.000 мп. допомоги.

За **„Гурток Діячів Укр. Мистецтва“**

Микола Голубець, секретар. *Петро Холодний* голова.

Курс грошей.

Курси заграничних валют. Львівська неофіціяльна біржа нотувала дня 26. липня: американські доляри 5850—5860, одинки і двійки 5760—5780, канад. доляри 5700—5720, одинки і двійки 5660—5680, нім. марки 12·00—12·10, сотки 11·60—11·80, дрібні 00·00—00·00, леї 32·00—33·00, дрібні 31·—32·00, чеські корони 128·00—130·00, дрібні 120·00 до 125·00, австрійські тисячки новійшої емісії 600—650, старшої емісії 1600—1650, сотки новійшої емісії 60·00—65·00, стар. емісії 160·00 — 165·00, 50-коронівки 35·00—45·00, 20-коронівки 23—26, 10-коронівки 11—13, 1-ки і 2-ки 0·40—0·50, цар. рублі 5-сотки 160—170, сотки 150—160 25-рубл. 160—170, 10-ки рубл. 1·25—1·30, решта дрібних 0·70—0.85, думські тисячки 25·00—32·00, думські 250-рубл. 15.00 до 22·00. карбованці 1·00—2 80 гривни 4·00—8·00, франц. франки 460—480, фунти штер. 23800.—24800, шв. франки 1120·00—1140·00 Золото: 20-кор. 22.000—25.500, 20-фр. 21.000—21.300, 20-марківки 24·200—24·600, фунти шт. 22·200—22.300, 10-рубл. 27.400—27.600, дол. 5.550—5.600. Срібло: Австр. корони 425—435 5-кор. 2300—2350, фльорени 1140—1170, рублі 1860—1880, копійки 9·80—10 00, амер. доляри 4800—5000, половинки і чвертки 4.600—4.850, кан. дол. 4.650—4.700, дрібні 4.450—4.450, леї 445—448.

ЖЕРТВИ

Голодній Україні

Загальний стан збірок на вкл. кн. ч. 13.380 на допомогу „Голодній Україні“ по день 20. VII. 1922 виносить 25,532. 813 мп.

С. Артасів пов. Жовква збірка: по 1000: Василь Голяк, Петр Голяк, Мальчинський з Жовтанець; 500: Ів. Вигоцький, Вас. Марчук; 400 Мих. Шміґельський; по 300: Пар. Струк, Ст. Струк, Мих. Ґнот, Сем. Гнот, Ник. Кулик, Ів. Вахиль, Андр. Гвозодівський, Гр. Мороз, парох о. Ілія Ткачук; по 200: Теод. Кравець, Пет. Ґніт, В. Бодиркевич, Пет. Мороз, С. Струк, Фр. Вайт, Ів. Вовкун, С. Вовкун, Пет. Ломаґа, Мих. Вовкун, Вас. Струк; по 100: Ів. Гомяк, Ів. Струк, Віґдор. Теодоз. Горняткевич, С. Ґніт, Гр. Голяк, С. Длясевич, Дан. Голяк, Мих. Вовкун, Пет. Друрик, Андрій Голяк. Мик. Струк, Текл. Струк, Сень Вовкун, Теодор Струк, Ів. Кушній, Ґар. Вовкун, Гр. Джурик, Вас. Гвоздівський, Мик. Марчук, Вас. Вовкун, Теодор Канюка, Абраґам.

С. Малехів пов. Львів: по 1000; о. Волод. Коновалець, Мар. Совінська, Йосиф Ярик, Мих. Мусій, Петро Урбан, Андр. Ярик, Лев Полець, Ів. Полець, Мих. Полець, Андрій Чуба, Катер. Урбан. Юл. Зубек, Іван Саляк, Вас. Малина, Ів. Чубес, Мар. Совійська, Софіа Полиць; 700 Як. Равка, 600 Варв. Карпінська; по 500: Мих. Зубек, Мар. Сташинська, Вас. Богданович, Кат. Чубес, Софія Сташинська, Юр. Крокос, Катер. Полець, Павло Саляк, Мих. Граб, Анна Патко, Соф. Савка, Ів. Граб, Гр. Волошин, Ст. Волошин; 300 Анна Вороняк, по 200: Анна Крокос. Нат. Совінська, Анна Равка, Мар. Пасірська, Мар. Зальцман, Катерина Карпинська, Єва Полець, Мих. Губес; по 100: Нат. Ярик, Нат. Сташинська, Мар. Сташинська, Катерина Салик, Гр. Сташинський.

С. Хриплин пов. Станиславів. Збірка: по 1000: о. Йос. Раковський, Гах Василь; по 500: Ст. Гринишин, Лука Бачинський, Ів. Духович, М. Щурик, Шим. Урман, Ник. Яковчишин, Ром. Прокопів, Пет. Коробон; 400 Машківський; по 300: П. Силук, Іл. Жовнарук, Пет. Павук, Семон Олекса, Ст. Москвак, Дм. Кертичук, Кіндрош Гринь, Ів. Сиук, Фед. Смук; по 200: Тим. Соколик, Натал. Бурдин, Мик. Креховецький, Пет. Гринишин, Анна Коробин, Рибак Грин, Пет. Ромок, Яковчишин Гр., Йос. Баньковський, Гах Никола, Мих. Кривенький, Гора Іван, Мар. Карабин, Ст. Яковишин, Мих. Матвіїв, Онуф. Данилюк, Ів. Сивчин, Коробин Іван, Вас. Ковалишин, Кіндрош Олекса, Яковишин Ф., Пет. Бурда; 190 Ст. Гульшай, 150 Гнатушка Юрко, 130 Москаль Іван, Мих. Портечка, Федоришин Сем. 150; по 100: Ів. Мельникович, Сем. Бура, Марія Гавриш, Золоторчук Дмитро, Марія Савчин, Ів. Пристойко, Марія Шевчук, Анна Гавриш, Яшук Дмитро, Мар. Коробин, Йос. Новицький, Грищишин Олександер, Вас. Корендий, Онуф. Єритишин, Сем. Гнатушка, Мих. Гнатушка, Пилип Гнатушка, Мик. Гулій, Генрик Штерн, Дм. Карабин, П. Сивчин, Мих. Гнатушка. Вас. Яшук, Сем. Яковишин, Йос. Федоришин, Ол. Савчин, Петр. Федоришин, Вас. Фенішин, Мих. Данилюк, Вас. Данилюк, Олек. Гнатишин, Фед. Гнатушка, Коробин Фед., Юр. Гультаїшин, Ґах Марія, Дан. Ґорейко, Гр. Павук, Ник. Гаргат, Вас. Матвіїв, Мик. Гавриляк, Гашинський Дм., Пет. Матвіїв, Дм. Гультай, Катер. Коробин, Фед. Ткачук, Савчин Мих., Миляшин Іван, Дм. Кіндраш, Карабин Вас., Гр. Кривенький, Ів. Ковалишин, Герш Гондлер, Ст. Коринів, Ник. Прокопів, Йос. Яковишин.

С. Дубляни пов. Львів. Збірка: 2000 Юр. Тушницький: по 1000: Мих. Василина. Юр. Гамота, Анна Самота, Юл. Тушницька, Вас. Чозиляк, Анна Ґамота, Юл. Тушніцька, Катерина Мороз, Пелаг. Долецька, Соф. Чазиляк, Анна Сава, Анна Туницька, Євдок. Туницька, Роман Колодій, Юл. Вечорковська, Фед. Шпік, Христ. Тушницька, Юл. Вечерківська, Гр. Шпік, Анна Данецька; по 700: Анна Пасірська, Софія Тушницька; 600 Ів. Щур; по 500: Мик. Василина. Мих. Штойко

Городенський Вістник

[Праця] в повіті.

Богато про працю в повіті не дасться сказати, бо такої сцентралізованої організаційним проводом майже не має. В самім місті нібито й істнує філія „Просвіти“, але вона не здобулася ще ані на оден вчинок, що був би доказом її істнування. Читалень по селах не відновлено і поминувши звязки чисто особисті поодиноких людей тов-о „Просвіта“ організаційної злуки зі селами не має. А треба знати, що перед війною у нашому повіті майже не було села, де не булоб читальні, тепер це все за малими виїмками позакриване і не має кому взятись до їх відновлення. Без сумніву багато вини лежить у теперішніх адміністраційних відносинах. Політичні власти чіпають кождого, хто з міста появиться на селі, а що вже говорити про те, щоб хтось чужий скликав в селі якісь сходини на відновлення читальні. Але зате є всюди по селах місцеві священики, які повинні в першу чергу занятись відновленням культурно-освітнього руху по селах. Та біда, не таких ми по своїх селах маємо священиків, яких вимагає сучасне наше положення. За малими виїмками, що можна перечислити на пальцях одної руки, священики у нас вмивають руки від усякого громадянського діла. Помимо ріжних урґенсів від повітових організацій, от хочби в справі збірок, більшість священиків не ласкава навіть відозватися. А вже соромом лице палить, коли в нашім повіті священики мовчать навіть з нагоди так благородної збірки, як поміч голодним України. Мимо розпорядження ординаріяту, помимо кількаразових урґенсів з повіту на 40 сіл нашого повіту всего 10—15 сіл дали збірку, а решта де? Чияж тут праця має бути і чия в тім вина, що на 40 сіл тільки 15 сіл дало збірку? Священик тепер одинокий культурний звязок села з українськими організаціями міста. Священики про це не повинні забувати. Не злоба ані ненависть диктує мені кілька цих слів жалю супроти нашого священства а тільки невідрадний стан, який наслідком інерції духовенства панує в нашому селі. Коли священики по других повітах можуть приносити прямо надлюдські жертви для народнього добра, не лякаючись ні тюрми ані переслідувань, то в нас священик хай буде ласкав зробити бодай те, що наказують йому його церковні власти, ординаріят. Як не з патріотичних народніх почувань, то бодай з чисто людських, християнських.

Загально життя в повіті терпить через відсутність центральної організації, яка моглаб проводити всім життям. Може цю функцію возьме на себе філія „Просвіти“, що починає вже троха рухатися. А може з отворенням ґімназії в місті, що має наступити в слідуючому шкільному році, найдеться й більше сил до праці. Вірмо в найкраще!

В память Івана Франка.

Дня 2. ц. м. відбулась в Городенці святочна академія в честь Івана Франка з нагоди 6-ліття Його смерти. Серед наших відносин подія дуже відрадна, тим більше, що свято уладжено виключно заходами місцевої академічної молоді, на яку до тепер „старші“ стільки докорів всипали, мовляв, за бездільність. Окрім ширшого реферату про життя, творчість та значіння Івана Франка, красу свята підносили хорові продукції мужеського та мішаного хору, сольо-співи та декламації. Дуже гарно зі свойого завдання вивязався 10 літний хлопчик, бадьоро декламуючи „Лиш борись, а не мирись“, (виїмок: „Великі Роковини“ — Ів. Фр.). Та найбільше до величности свята причинився надпрограмовий гостинний виступ відомого артиста-співака В. Коссака, що разом з дірiґентом місцевого хору п. Левицьким дали городенській публиці можність нарадуватись нашими чудовими піснями. Дуже гарне враження робила вже сама їхня поява на сцені в козацьких строях.

Треба признати, що свято випало — як на наші провінціональні відносини — дуже гарно і залишило по собі дуже миле враження та гарний, бадьорий настрій. Та з болем треба зазначити, що Франківське свято в нашому містечку відбулось при пасивному, а навіть до певної міри неґативному відношенню старшої інтеліґенції, батьків нашої тутешньої української громади. Бо коли одна сторона Франківського свята, цебто артистична, була випроваджена гарно, далеко краще ніж на пр. послідний Шевченківський концерт, то за те друга сторона, цебто участь публики, була нище всякої критики. На постороннього чоловіка поведення нашої старшої публики, якої в Городенці є багато, робило враження формального бойкоту Франківської академії.

Аматорський кружок.

В Городенці вже довший час істнує аматорський кружок, який засновано заходами п. Навроцького. Кружок помимо початкового пасивного відношення старшої публики з поміж місцевої інтеліґенції всетаки дуже гарно розвивається. Доси кружок дав около 20 вистав, збираючи гарний дохід, з чого кружок піддержує ріжні народні фонди, а також місцевий „Народний Дім“. Склад кружка творить місцева академічна та міщанська молодь. Тепер кружок находить собі усюди признання, за що у великій мірі дяка належиться теперішньому режісерови кружка п. Левицькому, який і до кружка і до хору вкладає дуже богато своєї праці. Кружок думає уладити ряд гостинних вистав в инших місцевостях.

Мандрівний театр Когутяка.

До нашого містечка з початком липня ц. р. загостила мандрівна театральна трупа під дирекцією п. Когутяка, яка дала в нас вже цілий ряд вистав. Поминаючи це, як і відкіль ця мандрівна трупа до нас прийшла, хочу сказати декілька слів про її роботу. Підходжу до театру, чи до мандрівної трупи, як до культурного чинника, якого значіння серед теперішніх політичних відносин куди важніще ніж в кращі часи. Ми знаємо, що першим проявом освітного руху у нас по провінції, по селах це аматорські кружки, що коло них гуртується культурна праця на селі, головно молоді, особливо тепер, коли заборона політичних властей нищить всякі инші прояви культурного життя нашого села. Театральні вистави дозволені. Добрий добір штук може мати великий виховуючий вплив на селян, тим більше в нинішні часи, коли тяжко добитися дозволу на якийсь реферат, чи декуди навіть на просте відновлення читальні. Аматорські вистави це сьогодня одинока майже дозволена форма культурно-освітнього життя. Далеко більше значіння й впливу може мати трупа, в якій грають професійні артисти. Між иншим вона може бути школою для місцевих аматорських кружків. Своєю працею, своїми виступами такі артисти повинні скріпити охоту та виробити техніку гри у членів аматорських гуртків. Та цього неможнаб сказати про трупу, що загостила до нашого міста. Найслабшою стороною цеї групи є те, що вона дивиться на штуку із становища польських марок. Репертуар уложений без артистичного смаку, без національно-освітніх інтересів а тільки по рецепті: менша або більша каса.

Трупа грає по більшій части штуки жидівські, щоби притягнути жидівську публику. Жидівська штука може собі бути й дуже поважна та ідейна, але для нашого селянства цілком не притягаюча. Артисти грають препогано. Через недостачу сил режісер позволяє собі обкроювати штуки до вподоби, наслідком чого штука виходить на сцені не до пізнання. Актори занадто здаються на суфлєра, що кричить голосно, і публика чує кожде слово двічи.

Все лежить на плечах двох-трьох колись кращих артистів: це пп. Коссак, Коссакова, Осиповичева та може ще п-і Когутякова. Та хто знає львівські виступи п. Коссака чи п-і Коссакової, тому трохи за тим колишнім жалко робиться. Тому хиба тільки залишається побажання, щоби театральні трупи, які вибираються на провінціональні обізди, не забували своєї культурної місії і не робилися звичайними балагурними будами, бо від таких аматорським ґурткам богато не навчитись, а з боку морального балагурні буди не можуть заспокоїти духових потреб „навіть“ провінціональної публики.

Серед цвітів.

Заходами місцевої діточої Захоронки, де працюють сестри Василіянки, уладжено дня 11. м. м. в салі „Народного Дому“ діточу виставу „Серед цвітів“, що була справді моральним очищенням, справляла моральну насолоду. Любо було дивитися на ті гарненько, хоч бідно повбирані діти-сирітки, які з дитинячою наївністю та запалом виспівували свої ролі. Їхні співи це було дійсно щебетання пташок. Вистава була сполучена з вільними вправами при співах. Роскіш, щастя душу наповняло, слухаючи тих дрібних діточок, що присягалися „жити і вмерти Українцем“, „любити свою Україну, свій народ і свою мову“ і „здобути волю Україні“. Свято закінчили діти молитвою: „Боже Великий Єдиний“.

Сестрам Василіянкам належиться щире признання за їхню працю. Дітей Захоронки з їхньою виставою запрошено на сусідні села. Як гарно було би, як би в кождому селі потворити такі діточі захоронки, захисти, тоді не блукали би наші діти приблудами, але виросли би на свідомих горожан, членів нашої нації. Може би компетентні [illegible] подумали над тим.

Гр. Тушницький, Мар. Тушницька, Анна Шпік, Софія Газиняк, Йосиф Тушницький, Софія Рудницька, Йосиф Самота, Мих. Чазиняк, Мих. Шпік, Анна Сіцяр, Соф. Мороз, Анна Тушницька, Данило Тушницький, Ів. Тушницький, Мих. Дермак, Ів. Ґамота, Анна Шпік, Андр. Чазиняк, Мих. Тушницький, Гр. Ґамота, Анна Шпік, Анна Вечорковська; по 400: Гр. Сава, Мар. Совінська, Вас. Шпік; по 300: Ст. Шпік, Дм. Воробець, Софія Пасірська, Мар. Ґамота, Мел. Чазиняк; 250 Марія Чалутка; по 200: Соф. Тутницька, Мар. Щур, Юр. Тутницький, Роз. Дорик, Павло Штойко, Йос. Тушніцький, Юр. Тушніцький, Мар. Михалусь, Мих. Станіславський, Анна Волинець; 180 Данило Тушницький; по 100: Андр. Дерняк, Пар. Тушницька, Катер. Сіцяр, Софія Вечорковська, Мих. Іванишин, Мих. Штойко, Катер. Кучма, Соф. Тушницька, Йос. Тушницький, Андр. Ґамота, Анна Рудницька, Волод. Тушницький, Йос. Шпік, Марія Тушницька.

С. Поморяни. Збірка. 3000 Й. Дидик, 2500 Вас. Гупало, 1200 Ол. Кучкуда; по 1000: Кульматицька. Лушпінська. Габричків. Вас. Єровай, Пет. Русин, М. Гуменюк; по 500: Несторович, Мих. Вендик, Ан. Захійка, Вас. Гапковин; 100 Ів. Русин. Инші менш як 100 мп. Заг. сума 16.890 мп.

1.110 мп. збірка вс. Склепковець: 15.000 Артисти українського театру у Львові з приводу бенефісу артиста п. Загарова; 10.000 збірка в церкві с. Вощанки пов. Рудки; 20.000 збірка в Красному, (тут ще 25 р. Мих. 300 руб. кер.); 6.400 збірка в Острові; 4.200 збірка в Журатині; 2.300 від учит. Т. Котик, М. Команько, Микола Ольшанський.

С. Соколі пов. Камінка. По 1000: о. Ів. Зінкевич, Лев Яськів, Йос. Янтух; по 500: Андр. Козак, Сем. Гогоцький; по 400: Ст. Боярський, Теод. Штибель; 300 Вас. Лабай; по 200: Мих. Штибель, Теодор Середницький, Микола Карaскевич, Ів. Лабай; по 100: Анаст. Караскевич, Текля Матвійко, Катер. Чуба, Анаст. Дусар, Ант. Павліковський, Мих. Козак, Ів. Дусак, Ів. Шкробут, Вас. Волошин, Ст. Приступа, Ст. Матусевич, Дм. Ярошевський, Андр. Штибель, Ів. Притула, Іл. Штибель. Пав. Сахаревич. Инші менш як по 100 мп. Загальна сума 8.100 мп.

С. Успин пов. Коломия. По 1000: Мих. Лаврик, Дм. Сорич, Мих. Мельник, Ів. Бойків.

С. Лука пов. Городенка. По 200; Як. Лайчанський, Король, Доц. Долiюк, Ник. Стойко, парох о. Северин Гаванський; 120 Ст. Маланюк; по 100: Ів. Филович, Х. Айсман, Д. Фимівич, Мел. Король, Пар. Яковчук, Анна Яковчук, Мар. Савчук, Ник. Данилюк, Петро Волошин, Ольга Шевчук, Дм. Шевчук, Ник. Шевчук, Маланка Бабай, Мих. Лесюк, Ник. Волошин, Ник. Андрушевський, Мих. Казюк, Ник. Юріїв. Инші менш як по 100 мп. Разом на суму 9.256 мп.

НАДІСЛАНЕ.

Отвертий лист

до ВПоважаного Пана Д-ра Володимира Яновича в Станиславові — на день Його Ангела!

Високо Поважаний Пане Доктор!

Одні люблять лише голосну роботу, про яку всі сейчас знають — Ви, ВП. Пане Доктор полюбили й тихі горожанські діла, про які знають лише сі, яким творите добра. — Скількож-то разів у моїй протяглій слабости спішили Ви знова в пізній порі в день і пізним вечером до мене з помічю і відрадою — самі втомлені не раз до краю. Як кріпили Ви мене впадаючу в розпуку в часі наглої тяжкої недуги найдорощого мойого одинака, як щиро піклувалися ним, а завжди лише за тихе Спасибіг.

Прийміть-же за це ВПов. Пане Доктор прилюдну, щиру подяку серця мойого з цими сердешніми бажаннями в день Ангела Вашого: Нехай Всевишній нагородить цей подиву гідний, безінтересовний Ваш труд; нехай множить Ваші сили, щоб стали довго-довго для многих; нехай сповняє завжди Ваше серце повним, правдивим вдоволенням — а усюди і від всіх нехай стрічає Вас ця глибока пошана, яка живе для Вас в мойому серці.

Повна вдячности
Северина Кабаровська.

177 1—1

ОПОВІСТКИ.

На „Рідну Школу“ зложили Вп. пп. Д-р Іван Куровець 10.000 Мп., д-р Іван Бережницький 3000 Мп. за що щиросердечну подяку складає Головна Управа У. П. Т. IX 1—1

Д-р Микола Чубатий, Трускавець зложив на фонд „Голодній Україні" квоту 5.000 Мп. 174 1—1

Спільні Ширші Сходини членів кружків У. П. Т. ім. Ганни Барвінок і Шевченка відбудуться дня 30. липня с. р. (неділя) о годині 6-тій вечером в школі ім. Шевченка при вул. Мохнацького 12. На порядку деннім реферат проф. Як. Яцкевича: „Культ національної чести". Дискусія. З огляду на вагу теми сподіятися треба, що громадянство Стрийського передмістя явиться так численно, як це було на послідних сходинах і ще кождий приведе зі собою нового члена. За Старшини Кружків: *д р Іван Волошин, Константина Малицька.*
158 2—3

Хто має злишні світлини (фотографії) з січово-сокільського життя, зволить ласкаво прислати до „Сокола Батька" у Львові, вул. Руська 20. Кошти звернемо з подякою. — Архівар „С. Б.": *Ю. Віниковський.* 171 2—2

ЛИСТУВАННЯ.

(Запити і відповіди).

Хто з повертаючих з України внав би щонебудь про Мелянію Лисинецьку, зволить ласкаво донести сестрі Стефанії Підлужній в Бережанах. 169 2—3

Дрібні оголошення.

СТУДЕНТ ФІЛЬОСОФІЇ шукає у Львові лекцій від вересня. Роман Сказинський, Гукалівці п. Оліїв коло Зборова. 179 1-1

ФОРТЕПЯНИ і пявіна настроєння, репарація, оцінка, купівля, продаж. Замовлення до Адміністрації Гром. Вістника від „Строїтель Б." 175 1—3

Електричні МОТОРИ

зачінної струї, як також всякого рода електричні артикули поручає гуртом і детайльно по найдешевших цінах фірма — **Б. ПАНЦЕР** ЛЬВІВ — вул. КОПЕРНИКА 17. XX2-2

ПРИЙМУ сейчас хлопця до науки механічного фаху. Ю. Ломаґа, Коперника ч. 5, варстат для направи машин до писання. 178 1—2

МАШИНА до писання майже нова з українським письмом оказійно до продання. Ю. Ломаґа, Коперника 5. 178a 1-2

СТУДЕНТ ЕКСПОРТІВКИ і СТУДЕНТ МЕДИЦИНИ у Відні, ізза браку знайомости навяжуть переписку з молодими паннами. Листи слати: Липиця долішна, Іосо, посте рестанте „Експортівець — медик". 145 3—3

ДЛЯ ЛІТНИКІВ і РЕКОНВАЛЕСЦЕНТІВ в Дорі, найзнаменитшій кліматично лічничій місцевости в краю ПЕНСІОНАТ „ОЛЕНА" отворений цілий рік. Від 1. 8. вільні місця. Заряд п. Іосо. 148 3-4

Д-Р ТЕОДОР ЖОВНІЧРУК адвокат в Бродах прийме сейчас рутинозаного конціпієнта. 163 2—6

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

„ЕТЕРНІТ"

Правдивий славний асбестово-цементовий черепок, патенту Людвика ГАЧЕКА, вироблюваний з найліпшого асбесту і цементу, найлекше покриття, одинокий безперечно узнаний за правдиво огнетревалий. — Достава того безконкуренційного артикулу в кождій скількости на Східну Галичину виключно фірмою

XX. 3—12 **Горшовскі і С-ка**

Склади папи, вапна, ґипсу, цементу, ґонтів, дахівок і всіляких инших будівельних матеріялів.

ЛЬВІВ, вул. БУЛЯРДА ч. 3. (бічна вул. Баторого).

Технічний нагляд над будовою промислових заводів — — — — — — —
провірювання чужих проєктів приймає

ПАВЛО ДУРБАК

цивільний інжинір-механік заприсяжений судом знаток для машин і промислових заводів —

— — — **ЛЬВІВ, вулиця Чарнецького ч. 26.** — — —

XII Поради в промислових справах. 1—1

Адвокат і оборонець в карних справах

Д-р Степан Баран

веде адвокатську канцелярію

В ТЕРНОПОЛІ, вул. 3. МАЯ ч. 5.

(готель Адлера, побіч Нар. Торговлі). 67 7—7

ДЕНТИСТИЧНЕ ЗАВЕДЕННЯ

Д-ра ШИМОНА РАПАПОРТА

Львів, вул. Сикстуська, 17.,

без болю пльомбовання і виривання зубів, штучні зуби в кавчуку і золоті по дуже **приступній ціні.** — П. П. Пацієнтів з провінції полагоджується в найкоротшому часі.
86 8—10

МЛИНСЬКЕ каміння, машини, турбіни трансмісії, паси, ропні мотори, льокомобілі, ґатри, по конкуренційних цінах поручає „ПІЛЬОТ" Львів Баторого ч. 4. 1277в) 0—30

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

ГОСПОДАРСЬКО-ТОРГОВ. СПІЛКИ

стов. зар. з обм. порукою

в КРАКІВЦИ

відбудуться дня 30. липня 1922 о год. 3. по пол. в льокалі Читальні Просвіти" в Краківци з слідуючим порядком нарад:

1) Відчитання протоколу з останніх Заг. Зборів.
2) Звіт Управи з діяльности за 1921 р.
3) Звіт Контрольної Комісії з внеском на уділення Дирекції абсолюторії і предложення білянсу до затвердження.
4) Вибір 7-ох членів Надз. Ради.
5) Вибір 3 ох членів Управи і 2 заступників.
6) Внески і запити.

Замкнення рахунків є виложені в льокалі стоваришення до перегляду членів.

Краковець, 24. липня 1922.

Петро Фартух Михайло Станько. 172 1—1

Урядово уповноважнене до парцеляції одиноке українське

ПАРЦЕЛЯЦІЙНЕ ТОВАРИСТВО

„ЗЕМЛЯ"

стов. зар. з обм. порукою

у ЛЬВОВІ, Ринок 43.

ч. телеф. 533.

переводить парцеляції і приймає вкладки до обороту на 10% і висше
724 після умови. 1—?

ДРУКИ І ПЕЧАТКИ виготовлює гарно і дешево друкарня і фабрика печаток **І. ФРІДМАНА** у Львові, вул. Сикстуська ч. 4.

ЦЕРКОВНІ ДЗВОНИ

РІЖНОЇ ВЕЛИЧИНИ З МЕТАЛЮ ПЕРШОЇ ЯКОСТИ
має на складі і виконує під ґарантією, після умови та в найкоротшім часі

ІВАН КУЗЬМИЧ

робітня (фабрика) бронзівних виробів та маґазин церковних річей
733 1—?

ЛЬВІВ, ВУЛ. БЛЯХАРСЬКА Ч. 11, (дім Ставропіґії),

Купує всякі старі дзвони і матеріяли ріжного металю до перетоплювання. — Приймає також до огневого позолочування різблення ріжні церковні річи як чаші, монстранції, евангелія, кадильниці, хрести і т. п., які виконує солідно і дешево.

:: ОДИНОКА :: українська **ВІДЛИВАРНЯ ЦЕРКОВНИХ ДЗВОНІВ**

Якова Супранівського і Синів

в СОКОЛІВЦІ коло Ожидова, 101 1—3

яка славиться своїми виробами більш як 400 літ, приймає всякого рода замовлення на церковні дзвони. Дзвони виконує негайно, з найлучшого матеріялу по умірковаких цінах. Просимо переконатися особисто або розпитати тих, що вже здавна знають нашу фірму.

Опалове ДЕРЕВО

букове, грабове, соснове вагоново купує і продає

Спілка „Мельма"

176a **ЛЬВІВ, ЗИБЛІКЕВИЧА 24.** 1—1

Недуги

венеричні, скірні; застарілі лічить спеціяліст — **Д-р ФРІШ** — вул. **ВАЛОВА ч. 11.** —
156 2—2

„Полотно" Львів, Зімoровича 20.

XII. поручає: 4—15
полотна, цайґи, сукна, мотузяні вироби

ОПОВІЩЕННЯ.

Цим сповіщаю ВП. Громадянство, що при моїй балетовій трупі відкривається запис на **лекції по українському народн. танку.** Запис бажаючих слухати лекції провадиться щоденно у у Секретаря Школи в Народньому Домі (вул. Рутовського ч. 22, пом. У. Бесіди) 5—7 г. веч. Перші виклади відбудуться у вівторок 1. серпня о 7. г. веч.

Артист-балетмайстер
157 2—3 **В. Авраменко.**

ГОСПОДАРСЬКО-ТОРГОВ. І ПРОМ. СПІЛКА

„НАРОДНИЙ ДІМ"

стов. зареєстр. з обмеж. порукою

в Ярославі

Білянсові дати за 1921 рік.

Число членів 780.

Уділи	22.777·82 Мп.
Резервовий фонд	24.252 60 „
Спеціяльна резерва страт на товарах	24.923·79 „
	7·.954·21 Мп.

РАХУНОК ЗИСКІВ І СТРАТ.

	Зиски:	Страти:
З рахунку відсоток		48.798·13 Мп.
„ „ коштів завідування		450.072·23 —
„ „ товарів	623.313·84 Мп.	
„ „ движимостий		7.993·— „
„ „ друків і книг		602·37 „
Чистий зиск		115.848·11 „
	623.313·84 Мп.	623.313·84 Мп

Зиск розділено на Загальних Зборах 15. II. 1922:

10% дивіденди від уділів	2.048·40 Мп.
На Захоронку в Ярославі	10.000·— „
„ Резервовий фонд	20 000·— „
„ Спеціяльну резерву страт	83.799 71 „
	115.848·11 Мп.

173 1—1

УПРАВА.

КІНОТЕАТРИ
КОПЕРНИК і МАРУСЕНЬКА

висвітлюють від вівтірка дня 25. липня 1922. славну чаруючу драму на тлі часів Людвика XVI в 7. великих діях п. з.

„ТАНЕЧНИЦЯ БЕРБЕЛИНА".

в головних ролях ЛІДІЯ САЛЬМОНОВА, РОЗА ВАЛЕТТІ, РАЙНГОЛЬД ШИНЦЕЛЬ, ГАРРИ ЛІДТКЕ.

Видає і за редакцію відповідає Олекса Кузьма. З друкарні Спілки „Діло"